

தமிழ் இலக்கிய வெளியில் ஒரு நெடும்பயணம் (க. பஞ்சாங்கத்தின் திறனாய்வுகளை முன்வைத்து)

பா. இரவிக்குமார் ^{அ, *}

^அ சுப்பிரமணிய பாரதியார், தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியப்புலம், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி-605014, இந்தியா

A Long Journey in Tamil Literature (Presenting reviews of K. Panjankam)

B. Ravikumar ^{அ, *}

^அ Subramania Bharathi School of Tamil, Language and Literature, Pondicherry University, Puducherry-605 014, India

* Corresponding Author:
paa.ravikumar1@gmail.com

Received: 08-03-2020
Accepted: 30-05-2020

ABSTRACT

Before evaluating Panju's criticism of K. Panjankam in the field of Tamil criticism, I think it is necessary to compile some ideas about the present literary and critical environment. In the world of literature today, innumerable poems, short stories and novels are produced. To maintain their presence, Literary people continue to write in order to make a name for themselves in the literary world. Who are the readers of these works? No research has been done in Tamil as to what their opinion base is. In what way does the almanac differ from other critics? What was his contribution to Tamil criticism? This article is also written to emphasize what the future critic should learn from his approach.

Keywords: Panju's Criticism, Almanac, Literature

முன்னுரை

தமிழ்த் திறனாய்வுலகில் க.பஞ்சாங்கம் என்கிற பஞ்சுவின் திறனாய்வுகளை மதிப்பிடுவதற்கு முன்னால் இன்றைய இலக்கிய மற்றும் திறனாய்வுச் சூழலைக் குறித்த சில கருத்துக்களைத் தொகுத்துக் கொள்வது அவசியமெனக் கருதுகிறேன். இலக்கிய உலகில் இன்று கணக்கற்ற அளவில் கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் நாவல்களும் படைக்கப்படுகின்றன. தங்கள் இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளவும், இலக்கிய உலகில் எப்படியாவது பெயர் பெற்றுவிட வேண்டும் என்பதற்காகவும் இலக்கியவாதிகள் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இப்படைப்புகளை வாசிக்கின்ற வாசகர்கள் யார்? அவர்களின் கருத்துத்தளம் என்ன என்பது போன்ற ஆய்வுகள் தமிழில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

எண்ணிக்கையற்ற அளவில் படைப்புகள் பெருகும் சூழலில், அவற்றை மதிப்பிட, திறனாய்வு நூல்கள் அவசியமாகின்றன. ஆங்கிலக் கல்வி முறை, புதிய கோட்பாடுகள் குறித்த புரிதல், மார்க்சியம், திராவிடம் போன்ற அரசியல் இயக்கங்களின் தாக்கம்,

சிறுறிதழ்களின் பெருக்கம், புதிய கல்விச் சூழல் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் தமிழ் திறனாய்வுகள் வளர்ந்தன.

நா.வானமாமலை, தெ.பொ.மீ., மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, கோ.கேசவன், தமிழவன், க.பூர்ணச்சந்திரன், ராஜ் கௌதமன், பக்தவத்சல பாரதி போன்ற பல அறிஞர்கள் தமிழில் திறனாய்வை வளர்த்தெடுத்தனர். இவ்வறிஞர்களின் வரிசையில் க.பஞ்சாங்கத்தின் இடத்தை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்குடன் இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

பஞ்சாங்கத்தின் அனைத்து எழுத்துக்களையும் மதிப்பிடுவது என்பது சாத்தியமில்லை. பிற திறனாய்வாளர்களிடமிருந்து க.பஞ்சாங்கம் எந்த வகையில் வேறுபடுகிறார்? தமிழ்த் திறனாய்வுகிற்கு அவருடைய பங்களிப்பு என்ன? எதிர்காலத் திறனாய்வாளன் அவருடைய அணுகுமுறையிலிருந்து எவற்றைக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும், என்பதையெல்லாம் வலியுறுத்தும் வகையிலும் இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

கல்விப்புலமும் சிறுறிதழ்ச் சூழலும்

இலக்கியத்தில் திறனாய்வை மேற்கொள்பவர்களை ஒரு வசதி கருதி இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. கல்விப் புலத்தைச் சார்ந்தவர்கள்
2. சிறுறிதழ்களைச் சார்ந்தவர்கள்

கல்விப்புலத்தில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்பவர்கள் பெரும்பாலும் சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்ற இலக்கண நூல்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள் போன்ற மரபு இலக்கியங்களில் தங்கள் ஆய்வை நிகழ்த்தியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

நவீன இலக்கியங்கள் குறித்த அறிமுகமோ, ஆழ்ந்த பயிற்சியோ இவர்களுக்கு இல்லை. (விதி விலக்குகள் இருக்கலாம்). அதேபோல், நவீன இலக்கியங்கள் குறித்துக் கட்டுரை எழுதுபவர்கள் பெரும்பாலும் சிறுறிதழ்களின் வாசகர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மேற்கண்ட கூற்றுகள், திறனாய்வை மேற்கொள்பவர்களை ஒரு வசதி கருதி பகுப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டவை. கோட்பாடுகளின் பரிச்சயமின்றி வெறும் அபிப்பிராயங்களை உதிர்ப்பவர்களே இன்று பெரும்பாலும் திறனாய்வாளர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

அதிரடியான விமர்சனங்களால் ஒரு படைப்பை நிர்மூலமாக்குவது, அல்லது குறிப்பிட்ட படைப்பிற்கு ஈடாக வேறு இலக்கியமே இல்லை என்று புகழ்ந்து தள்ளுவதுதான் இன்றையப் போக்காக இருக்கிறது. இது கல்விப்புலத்திற்கும் பொருந்தும். சிறுறிதழ்ச் சூழலுக்கும் பொருந்தும்.

இத்தகைய ஒரு சூழலில்தான் க.பஞ்சாங்கம் மேற்கொண்ட பணி வியக்கத்தக்கதாய் இருக்கிறது. திறனாய்வை அதன் உண்மையான அர்த்தத்தில் மேற்கொண்ட பஞ்சாங்கத்தின் எழுத்துப் பணிகளை மதிப்பிடும் முன்னால், அவர் எழுதிய நூல்களையும், அவரைக் குறித்து எழுதப்பட்ட நூல்களையும், தெரிந்துகொள்வது தேவையாகிறது.

பஞ்சாங்கத்தின் இலக்கியப் பணிகள்

க.பஞ்சாங்கம் ஒரு 'திறனாய்வாளர்' என்று முத்திரை குத்தும் போக்கு எப்படியோ தமிழ்ச் சூழலில் நிலைபெற்றுவிட்டது. பஞ்சு அடிப்படையில் ஒரு கவிஞர். மிகச் சிறந்த நாவலாசிரியர். மொழிபெயர்ப்பின் மீது ஆர்வம் கொண்டவர். உலகிலுள்ள தலைசிறந்த அறிஞர்களின் சிந்தனைகளைத் தமிழில் கொண்டுவரவேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டவர். பல அரிய கட்டுரைகளை அவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார். படைப்பை மேலும் மேலும் புரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவே அவர் திறனாய்வில் ஈடுபட்டுள்ளார். அவருடைய இலக்கியச் செயல்பாடுகளை அறிந்துகொள்வதற்கு அவர் எழுதியுள்ள நூல்களின் பட்டியலை இங்கு அளிப்பது பொருத்தமெனப்படுகிறது. 1. 'மத்தியில் உள்ள மனிதர்கள்', 2. 'ஒரு தலித் ஒரு அதிகாரி ஒரு மரணம்', 3. 'அக்கா' முதலிய புதினங்களை அவர் படைத்துள்ளார்.

இவை தவிர, இலக்கியத்தில் தொல்படிமம் (1988), தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு (1990), சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வு ஒரு பார்வை (1993), பெண்ணெனும் படைப்பு (1994), மறுவாசிப்பில் கி.ரா. (1995), தமிழா (பாரதியுடன் ஓர் உரையாடல்) (1999), பெண் - மொழி - புனைவு (1999), மகாகவி பாரதியாரின் பெண்ணியக் கட்டுரைகள் (தொகுப்பு) 2000, இலக்கியத்தின் இருப்பியலும் திறனாய்வின் இயங்கியலும் (2000), சிலப்பதிகாரத்தில் சில பயணங்கள் (2002), பாரதி - பன்முக ஆளுமை (தொகுப்பு) 2002, நவீனக் கவிதையியல், எடுத்துரைப்பியல் (2003), கி.ரா.80 (தொகுப்பு) 2003, ஒரு விமர்சகனின் பார்வையில் (2004), தலித்துகள் - பெண்கள் - தமிழர்கள் (2004), தொன்மத் திறனாய்வு (2005), புனைவுகளும் உண்மைகளும் (2006), ஹெலன் சீச்சு - புதிய பெண்ணியக் கோட்பாட்டாளர் (2006), பெண் - மொழி - படைப்பு (2007), சங்க இலக்கியம் (2007), பாரதியின் கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகள் (2008), தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் (2008), நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள் (2008), மனோன்மணியமும் பின் காலனித்துவமும் (2010), இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும் (2012), கி.ரா.வின் புனைகதைகளும் இயற்கையை எழுதுதலும் (2012), புதிய கோட்பாட்டு நோக்கில் சங்க இலக்கியம் (2013), மொழி தரும் வலியும் விளையாட்டும் (2010), தமிழ் ஒரு மொழி - ஒரு நிலம் - ஒரு வாழ்வு (2014), பின்காலனித்துவச் சூழலில் ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம் (2014), அழுததும் சிரித்ததும் முதலிய நூல்களை அவர் எழுதியுள்ளார்.

"துரத்தும் தோல்விகளைத் தன் ஓயாத முயற்சிகளால் சோர்ந்து விழச் செய்து வெற்றியை எட்டியவர்" என்றும், "மனித நேயத்தால் நிரம்பிய மனம், சமூக அறிவியல் கோட்பாட்டோடு கூடிய அறிவு, எழுத்துக்களம் சார்ந்த போராட்டம், தன்னை மாற்றியமைப்பதன் மூலம் வளப்படுத்தி வளர்ந்து செல்லும் தளராத இயக்கம், இவற்றை ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும்போது, மனித நேயம் மிக்கதோர் இலக்கியத் திறனாய்வாளனின் சமூகத் தொண்டாக, வாழ்வின் உண்மை நோக்கிய தேடுதலாக அவர்தம் பணிகளை - படைப்புகளை உணரமுடியும்" என்று, பாரதிபுத்திரன் பஞ்சுவை உணர்ந்து எழுதியதிற்குக் காரணம் இதுதான்.

அவருடைய நூல்களின் பெயர்ப்பட்டியலைத் தந்ததற்குக் காரணம், வாசகர்கள் பஞ்சு என்னும் இலக்கிய இயக்கத்தை, திறனாய்வுக் களஞ்சியத்தை உணர வேண்டும் என்ற காரணத்திற்காகத்தான். ஆய்வு நோக்கில் ஒரு பிரதியை அணுகும்போது இத்தகைய புகழுரைகள் தேவையில்லை என்பதை நன்கு அறிவேன். இருப்பினும்,

வரலாற்று ரீதியாகப் பார்க்கும் போது, தமிழ்த் திறனாய்வுச் சூழலில் பஞ்சு இயங்கிய விதம் பிரமிக்கத்தக்க அளவில் உள்ளது.

இலக்கியத்தை ஒற்றைப் பரிமாணத்தில் விளக்கும் வேலையை மட்டுமே செய்து கொண்டிருந்த அறிஞர்களின் மத்தியில், கோட்பாட்டின் தேவையைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தவர் பஞ்சாங்கம். எதைப் புரியவில்லையோ, அதை வாசிப்பதும் எழுதுவதும் புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பதும்தான் பஞ்சுவின் பணியாக இருந்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உலக அளவில் தோன்றிய அறிஞர்களின் சிந்தனைகளை, அவர்தம் தத்துவங்களை இங்கு எண்ணிப் பார்ப்பது பொருத்தம். ழாக் டெரிடா, மிஷல் ஃபூக்கோ, ஸிமோன் த பவர், சார்த்தர், ஆல்பர் காம்யூ, ஃபெர்டினான்டு டி சசூர், நார்த்ராப் ஃபரை, டெலூய்ஸ், ஹெலன் சீச்சு, டெர்ரி ஈகிள்டன், அல்தூஸர், ஃப்ராய்ட், லக்கான், நோம் சோம்ஸ்கி என்று இப்பெயர்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். இலக்கியம், தத்துவம், கலை, சமூகவியல், மொழியியல் போன்ற துறைகளில் இவர்கள் செய்த பணிகளை எளிமையாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

தமிழ்ச் சூழலில் ஒரு டெரிடா இல்லை. ஒரு ஃபூக்கோ இல்லை. ஒரு ஃப்ராய்ட் இல்லை. ஒரு லக்கான் இல்லை. ஒரு நார்த்ராப் ஃபரை இல்லை. ஹெலன் சீச்சு இல்லை. ஒரு ஜூலியா கிறிஸ்தவா இல்லை. ஒரு பஞ்சாங்கம் மட்டுமே இருக்கிறார். இதன்பொருள் பஞ்சாங்கம் டெரிடாவிற்கும், பூக்கோவிற்கும், லக்கானுக்கும் இணையானவர் என்பதல்ல; பல்வேறு துறைகளில் உள்ள இத்தகைய அறிஞர்களின் கனமான சிந்தனைகளைத் தமிழ்ச் சூழலில் அறிமுகப்படுத்தி, அவற்றைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பொருத்திப் பார்த்து ஆராய்ந்த திறனாய்வாளர் பஞ்சாங்கம் என்பதை உணர்த்தவே இதை எழுத வேண்டியுள்ளது.

அமைப்பியல்வாதத்தைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்திய தமிழவன், பூர்ணச்சந்திரன் போன்றவர்களும், ஃபூக்கோ, நீட்சே போன்றவர்களின் சிந்தனைகளைப் பொருத்தி அற இலக்கியங்களைத் தமிழில் ஆராய்ந்த ராஜ்கௌதமனும், மார்க்ஸியத்தை இலக்கியத்தில் பொருத்திப் பார்த்த க.கைலாசபதி, கோ.கேசவன், கா.சிவத்தம்பி போன்ற அறிஞர் பெருமக்களும் மகத்தான பங்களிப்புகளைத் தமிழ் ஆய்வுலகில் தந்துள்ளார்கள். இவர்களிடமிருந்து பஞ்சாங்கம் வேறுபடும் இடம் ஒன்று உண்டு. மேற்சுட்டப்பட்ட அறிஞர் பெருமக்கள் ஏதோ ஒரு சித்தாந்தத்தை, ஒரு சிந்தனைப் பள்ளியை, ஒரு கோட்பாட்டைப் பின்பற்றி ஆய்வினை மேற்கொண்டவர்கள். மார்க்ஸியவாதி, தலித்தியவாதி, பெண்ணியவாதி, அமைப்பியல்வாதி, பின்நவீனத்துவவாதி என்ற அடையாளம் இவர்களுக்கு உண்டு.

பின்-நவீனத்துவத்தை மிகக் கடுமையான மொழி நடையில் பேசிய நோயல் ஜோசப் இருதயராஜ் பின்-நவீனத்துவவாதி என்ற அடையாளத்தைச் சுமப்பவர். அப்படியே அமைப்பியல்வாதி என்ற முத்திரையைச் சுமக்கும் தமிழவனும். அடிப்படையில், இடதுசாரிச் சிந்தனையாளராக அறியப்பட்டாலும், பஞ்சாங்கம் இத்தகைய அடையாளங்கள் எதிலும் சிக்கிக்கொள்ளாதவர். முத்திரைகளுக்குப் பலியாகாதவர். எந்தவொரு சிந்தனைப் பள்ளியிலும் தேங்காதவர். தொடர்ந்து தேடிக் கொண்டு இருப்பவர்.

பல்வேறு கோட்பாடுகளை அறிமுகப்படுத்தினாலும், வாழ்க்கை புதிர்ந்தன்மையோடு தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பேராறு என்பதைப் புரிந்து கொண்டவர். அதனால்தான் எதிலும் தேங்கிவிடாமல், திறனாய்வில் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே இயங்கியுள்ளார். மார்க்ஸியவாதி என்ற அடையாளம் மட்டுமே போதும் என்று நினைத்திருந்தால், நார்த்ராப் ஃபிரை, ஹெலன் சீச்சு போன்ற அறிஞர்கள் குறித்து அவரால் நூல்களை எழுதி இருக்கமுடியாது.

வாழ்க்கையைப் பெரும் புனைவென்றும், மனிதன் மொழிக்குள்ள்தான் இயங்குகிறான் என்றும், மொழி ஒரு வலி தரும் விளையாட்டென்றும், தெளிவான சிந்தனைகளைத் தெளிவான நடையில் தந்திருப்பவர் க.பஞ்சாங்கம். அதே சமயத்தில், திறனாய்வு என்பதும் ஓர் அரசியல் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு செயல்பட்டவர். ஒடுக்கப்பட்ட, பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் சார்பாகப் பேசவேண்டும் என்ற தெளிவுடன் செயல்பட்டவர். வர்க்க நலன் என்று வரும்போது ஏழைகளின் சார்பாகவும், பாலினம் என்று பார்க்கும்போது பெண்களின் சார்பாகவும், சாதி என்று பேசும்போது ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் சார்பாகவும் பேசியவர் பஞ்சாங்கம்.

இலக்கியம் எப்படி ஓர் அரசியல் செயல்பாடோ அதேபோல் திறனாய்வும் ஓர் அரசியல் செயல்பாடு என்பதைப் புரிந்துகொண்டு செயல்பட்டவர் என்பதை இந்த நோக்கத்தில்தான் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். பஞ்சாங்கம் இலக்கியத் திறனாய்வை மேற்கொள்ள மார்க்ஸியம், பெண்ணியம், தலித்தியம், எடுத்துரைப்பியல், தொன்மவியல், நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம், பின்காலனித்துவம் முதலிய பல்வேறு கோட்பாடுகளையும், சிந்தனைகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பிற திறனாய்வாளர்களிடமிருந்து பஞ்சாங்கம் வேறுபடும் இடம் இது. பெண்ணியம், உளவியல், பின் நவீனத்துவம் குறித்த கருத்தாக்கங்கள் வாழ்க்கை குறித்த, கலை இலக்கியம் குறித்த அவருடைய பார்வையை முற்றிலும் மாற்றியமைத்திருக்க கூடும். இவற்றை முறையாக ஆராயமுன்னால், பஞ்சாங்கம் எத்தகைய இலக்கியவாதிகளைத் தன் ஆய்விற்குத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார் என்பதை அறிய வேண்டும்.

பஞ்சாங்கத்தின் தனித்தன்மைகளும் தேடல்களும்

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு மிக விரிந்தது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலான பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. தமிழில் திறனாய்வு மேற்கொள்பவர்கள் சில குறிப்பிட்ட களத்தை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வது தவிர்க்கவியலாதது. குறிப்பிட்ட கொள்கைகளையோ, கருத்தாக்கங்களையோ வைத்திருப்பவர்கள் தமிழிலக்கியத்தின் குறிப்பிட்ட ஆய்வுக் களனைத் தேர்ந்தெடுப்பதையும் பார்க்கமுடிகிறது. மலைமலையடிகள் கம்பராமாயண ஆய்வுகளைத் தவிர்த்தற்கும், டி.கே.சி. சங்க இலக்கியத்தைத் தவிர்த்ததற்கும் அவரவர்களின் இலக்கியக் கொள்கைகள் காரணமாகும்.

ஒரு சிறந்த திறனாய்வாளன் சங்க இலக்கியம் முதல் தற்கால இலக்கியம் வரை தமிழ்ப் பரப்பின் ஆழ அகலங்களைத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறு தெரிந்தெரிக்கும் திறனாய்வாளர்கள்கூட, தமிழ் இலக்கியத்தின் குறிப்பிட்ட களத்தை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு ஆய்வு செய்வதைக் காணமுடிகிறது. அதிகாரத்தின் செயற்பாடுகளை நன்கு அறிந்த ராஜ்கௌதமன் தன் ஆய்வுக் களமாகச் சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களை மட்டுமே ஆய்விற்கு எடுத்துக்

கொண்டார். புதுமைப்பித்தன், பாரதியார் போன்ற விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய நவீன எழுத்தாளர்களின், கவிஞர்களின் படைப்புகளையும் அவர் ஆய்வு செய்துள்ளார் (Panjaangam, 2008a).

நவீன எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் குறித்துக் கட்டுரைகளை எழுதிய க.நா.சு., சுந்தரராமசாமி போன்றவர்கள் தமிழ் மரபு இலக்கியங்கள் குறித்துப் பெரும்பாலும் எழுதியதில்லை. இந்நிலையில், பஞ்சாங்கம் தம் ஆய்விற்கு எத்தகைய இலக்கியங்களை எழுத்தாளர்களை எடுத்துக் கொண்டார் என்பதைப் பார்க்கவேண்டியுள்ளது.

“சங்க இலக்கியங்கள் முதல் சல்மா படைப்புகள் வரை பஞ்சாங்கம் விமர்சிக்காத இலக்கியங்களே இல்லை. எந்த எழுத்தைப் பற்றியும் கருத்து சொல்பவராக அவர் உருவாகி இருக்கிறார்” என்று கூறும் கே.பழனிவேலுவின் கூற்று உண்மையானது.

தொல்காப்பியர், இளங்கோவடிகள், வள்ளுவர், மாணிக்கவாசகர், கம்பர், பாரதியார், பாரதிதாசன், பரிதிமாற்கலைஞர், அடியார்க்கு நல்லார், தெ.பொ.மீ., வேதநாயகம்பிள்ளை, சுந்தரராமசாமி, தமிழவன், பழமலய், அப்துல்ரகுமான், தமிழன்பன், சிற்பி, கல்கி, தி.ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன், இன்குலாப், கி.ராஜநாராயணன், பா. செயப்பிரகாசம், பிரமிள், எஸ். பொன்னுத்துரை, சாருநிவேதிதா, சோலை சுந்தர பெருமாள், பாவண்ணன், மகரந்தன், ச.ராஜநாயகம், பத்மநாப ஐயர், பி.எஸ்.ராமையா, அரவிந்தர், கார்ல் மார்க்ஸ், இந்திரா பார்த்தசாரதி, புதுமைப்பித்தன், கு.சின்னப்ப பாரதி, கவிதாசரன், மு.ஜீவா, வாஸந்தி, கரிகாலன், ம.பொ.சி., சல்மா, கே.ஏ. குணசேகரன் என்று எண்ணற்ற ஆளுமைகளைக் குறித்துப் பஞ்சாங்கம் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

சிலப்பதிகாரத்திற்குத் தனியே இரண்டு நூல்கள், சங்க இலக்கியங்கள் (பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு உட்பட) குறித்தும் பத்துக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள், இடைக்கால இலக்கியங்கள், மாணிக்கவாசகர் குறித்த கட்டுரைகள், இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியவாதிகள் குறித்து அநேகமாக அனைவரையும் ஆராய்ந்துள்ளார். (பின்காலனித்துவச் சூழலில் தமிழ் இலக்கியம்), இவை தவிர பண்பாடு தொடர்பான கட்டுரைகள், சிறுவர் இலக்கியங்கள், புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம், தலித் அரங்கியல் என்று பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளில் தன் ஆழ்ந்த புலமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பஞ்சாங்கம் எண்ணிக்கையில் நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார் என்பதைப் பதிய வைப்பதற்காக இவற்றைக் கூறவில்லை.

தொல்காப்பியம் தொடங்கி இன்றைய நவீன இலக்கியம் வரை பஞ்சாங்கத்திற்கு ஆழ்ந்த பரிச்சயமும் விரிந்த பார்வையும் இருந்தது என்பதை வலியுறுத்தவே இவற்றை எடுத்துக் கூற வேண்டியுள்ளது. அண்மையில் வெளிவந்துள்ள ‘இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்’ என்னும் நூலில் கோட்பாடுகளின் தேவை குறித்து, அவர் எழுதியுள்ள ஒரு பத்தியை இங்குத் தருவது பொருத்தமெனப்படுகிறது.

“தமிழில் இன்றியமையாத கோட்பாட்டுச் சிந்தனை இலக்கியத் தளத்தில் எந்த அளவிற்கு இயங்குறிது என்பது கேள்விக்குறியாகவே தொடர்கிறது. தமிழ் இலக்கியம் கல்வியைக் கற்க வருகின்ற மாணவர்கள் நடுவில், இலக்கியக் கோட்பாடுகளைக் கொண்டு சென்றிருக்கின்றோமா என்ற கேள்வி மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். முதுகலைப் பாடத்திட்டத்தில் கிட்டத்தட்ட தமிழகத்தைச் சார்ந்த எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் ‘இலக்கியக் கொள்கையும் இலக்கியத் திறனாய்வும்’ என்றொரு தாள் தவறாமல் இடம் பெற்று வருகிறது. ஆனால், பெரும்பாலும் பல

பல்கலைக்கழகங்களில் இன்றும் மு.வ.வின் இலக்கியத் திறனும், அ.ச.ஞானசம்பந்த்தின் இலக்கியக் கலையும் தான் அதற்கான பார்வை நூலாக இடம்பெறுகின்றன. உண்மையில் கல்வியாளர்கள் நடுவில் 1982இல் தமிழவனின் 'ஸ்ட்ரக்ஸரலிசம்' வெளிவந்தபோது ஒரு பெரிய உடைப்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அது இங்கு நிகழவில்லை. அதனால் தமிழ் இலக்கியக் கல்வியின் தரமும் ஒரு படியாவது கூடவும் இல்லை. கோட்பாட்டு வறுமை என்பது தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றது. 'கோட்பாட்டுச் செழுமை இல்லாமல் இலக்கியச் செழுமையும் இல்லை' என்கிறார் டெர்ரி ஈகிள்டன். மனித வாழ்க்கையும்தான் செழுமையற்றுப் போகும் எனவும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். (க.பஞ்சாங்கம், இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், பக்.97-98.)

இவ்வாறு குறிப்பிடும் பஞ்சாங்கம், தமிழில் அகப்புறக் கோட்பாட்டைத் தமிழ்த் திறனாய்வாளர்கள் வளர்த்தெடுத்திருக்க வேண்டும் என்பதையும், அதை ஓரளவு தமிழவனே செய்தார் என்பதையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

இந்நூலில், புதுத் திறனாய்வு, வரலாற்றியல் திறனாய்வு, மொழியியல் திறனாய்வு, சமூகவியல் திறனாய்வு, மார்க்சியத் திறனாய்வு, உளப்பகுப்பாய்வுத் திறனாய்வு, தொன்மைத் திறனாய்வு, எடுத்துரைப்பியல் திறனாய்வு, பின் - நவீனத்துவத் திறனாய்வு, பெண்ணியத் திறனாய்வு, தலித் இலக்கியத் திறனாய்வு, பினகாலனித்துவத் திறனாய்வு, புலம் பெயர் இலக்கியத் திறனாய்வு, சூழலியல் திறனாய்வு முதலியவற்றை எளிமையாகவும் ஆழமாகவும் எழுதியுள்ளார்.

இலக்கியப் பரிச்சயம் உடையவர்கள் திறனாய்வை முறையாக மேற்கொள்வதில்லை. திறனாய்வை உணர்ந்தவர்கள் தற்கால இலக்கியம் குறித்த விழிப்புணர்வு அற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இங்குதான் பஞ்சாங்கத்தின் உழைப்பு அசுரத்தனமாக வெளிப்பட்டுள்ளது. புதிதாக எழுத வந்தவர்களையெல்லாம் ஆர்வமாக வாசித்து, அவர்களைத் தக்க முறையில் பஞ்சாங்கம் விமர்சனம் செய்துள்ளார் என்பதற்கு 'ஹெலன் சீச்சு' என்னும் நூல் சான்றாகும்.

பஞ்சாங்கத்தின் திறனாய்வும் பெண்ணியக் கவிஞர்களும்

தமிழ்ச் சூழலில் பெண்ணியத்திற்குப் பஞ்சாங்கத்தின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. பெண்ணெனும் படைப்பு, மானிடவியல் குறிப்புகள், பெண் - மொழி - படைப்பு, ஆகிய நூல்கள் பஞ்சாங்கத்தின் குறிப்பிடத்தக்க நூல்களாகும். எனினும் 'ஹெலன் சீச்சு' எனும் நூல்தான் பஞ்சாங்கத்தின் ஆகச் சிறந்த நூல் என்பேன்.

பஞ்சாங்கத்தின் பிரதிகளை ஆகச் சிறந்த முறையில் ஆய்வு செய்துள்ள நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா (இலங்குநூல் செயல்வலர்) மற்றும் சுந்தரமுத்து ஆகியோர் (புனைவுகளைக் கலைத்து உண்மைகளைத் தேடும் திறனாய்வாளர் பஞ்சாங்கம்) பஞ்சாங்கத்தின் ஓர் அரிய பண்பை எடுத்துரைக்கவில்லை.

தமிழ்ச் சூழலுக்கு எதையும் புதிதாகத் தருபவர் பஞ்சாங்கம். பெண்ணியம் தமிழ்ச் சூழலுக்கு அறிமுகமான வேளையில் 'ஹெலன் சீச்சு' என்னும் புதிய பெண்ணியக் கோட்பாட்டாளரின் கோட்பாடுகளை அறிமுகப்படுத்தியவர் பஞ்சாங்கம்.

டெரிடாவுடன் ஹெலன் சீச்சு எங்கு உடன்படுகிறார், எங்கு மாறுபடுகிறார் என்பதை எழுதிச் செல்லும் பஞ்சாங்கம், பெண் - ஆண் எனும் இணை முரண் குறித்த சிந்தனையை ஹெலன் சீச்சு எவ்வாறு கட்டவிழ்ப்புச் செய்துள்ளார் என்பதை விளக்கியுள்ளார். அமைப்பியல்வாதத்தின் இணைமுரண் (Binary opposition) சிந்தனை, உண்மையில், தந்தைவழிச் சமூகத்தின் கருத்தாக்கம் என்பதைக் கூறி, சீச்சு அவற்றிற்கு எதிராக அந்த இடத்தில் பன்முகத்தனத்தை, வித்தியாசங்களை உணர்த்திவிடுகிறார் என்று கூறுகிறார். டெரிடாவின் சிந்தனைகளையும் உள்வாங்கிக் கொள்வதற்கு வாசகர்கள் இந்தச் சிறிய நூலை அவசியம் வாசிக்க வேண்டும்.

பெண்ணியம் என்றாலே ஆண்களுக்கு எதிரானது, ஆண்மைய வாதத்திற்கு எதிரானது என்று தட்டையான புரிதல் உருவான சூழலில், பஞ்சாங்கத்தின் இந்த நூல் அற்புதமானது.

ஹெலன் சீச்சுவின் எழுத்துமுறை - அதாவது இணைமுரணை முரண்களாகவே நிலைநிறுத்திவிடாமல், சிதைத்துக் கலவையாக்கிவிடும் எழுத்துமுறை, தமிழில் ஒன்றிரண்டு எழுத்தாளர்களிடம்தான் காணமுடிகிறது. அவர்களிடமும் ஓரிரு இடங்களில்தான் என்பதைக் கூறும் பஞ்சாங்கம், அழகுநிலாவின் கவிதையொன்றைச் சான்றாகத் தருகிறார்.

“சிங்கம்... ஆமாம் அது / சிங்கமேதான் / மான்... ஆமாம் அது / மானேதான் / விழிபிதுங்க சூடான / மாமிசம் / அதற்குமுன் / வயிறு நிரம்பப் புல்லை / மானுக்கு ஊட்டியது / காடு” (க.பஞ்சாங்கம், ஹெலன் சீச்சு, ப.20)

2006ஆம் ஆண்டில் ‘ஹெலன் சீச்சு’ குறித்த நூல் வந்தபோது அழகுநிலா அறியப்படாத கவிஞர். சிற்றிதழ் வட்டத்தில் கூட அவரை அறிந்தவர்கள் இல்லை. ஆனால், பஞ்சுவிற்கு அது முக்கியமில்லை. எழுதுபவர்கள் பிரபலமானவரா? சிற்றிதழ்களில் பேசப்படுபவரா? என்பதெல்லாம் முக்கியமில்லை. பொருத்தமான சூழலில், நல்ல கவிதையை அடையாளம் காட்டுவதுதான் பஞ்சுவின் நேர்மை. தனக்குப் பிடித்தமான கோட்பாடு என்பதால், அதைத் தலைமேல் தூக்கிவைத்துக் கொண்டாடும் வழக்கமும் பஞ்சுவிற்கு இருந்ததில்லை.

“பெண்ணை ஒரு நிகழ்காலச் சமூக உயிரியாகப் பார்ப்பதைவிட, பழம் புராணம் மற்றும் தொல்வடிவங்களின் விளைவாகக் காண்கிறார். இப்படிப் பார்ப்பதால், எந்தக் கருத்தாக்கங்களை மறுதலித்து ஒதுக்கினாரோ, அதே தந்தைவழிக் கருத்தாக்கங்களின் கைகளில் போய்ச் சிக்கும். ஆபத்தான விளையாட்டில் இறங்கி விடுகிறார்.” (க.பஞ்சாங்கம், ஹெலன் சீச்சு, ப.20) என்று ஹெலன் சீச்சுவின் மீதும் சில விமர்சனங்களை வைக்கிறார். மாலதி மைத்ரி, சுகிர்தராணி, குட்டி ரேவதி, சல்மா முதலிய பெண்கவிஞர்களின் கவிதைகளை எடுத்தாண்டிருப்பதுதான் இந்நூலின் சிறப்பு.

தலித்தியம் குறித்த சொல்லாடல்கள்

பஞ்சாங்கத்தை ஒரு தலித்திய விமர்சகராகத் தலித்தியவாதிகள் பலர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதைப் பற்றிப் பஞ்சாங்கமும் கவலைப்படவில்லை என்றே கருதுகிறேன். தமிழ்ச் சூழலில் தலித்தியம் தீவிரமாகப் பேசப்பட்டபோது, தலித் கவிதைகள், தலித் அரங்கியல், தலித் நாவல்கள் குறித்தெல்லாம் தன்னுடைய கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தவர் பஞ்சாங்கம். அவ்வகையில், ‘தலித்துகள் - பெண்கள் -

தமிழர்கள்' என்ற நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. தலித் அரசாங்கம், உயர்சாதி இந்துக்களையும் தலித்துகளையும் நேர்மாறாக நிறுத்தும் வ.ரா.வின் எழுத்துக்கள், தலித்துகளும் மதமாற்றத் தடைச்சட்டமும் திருமாவளவனின் எதிர்வினையும், கர்நாடக மாநிலத் தலித்துகளின் மேல் ஏவப்படும் வன்கொடுமைகளும் எதிர்வினைகளும் முதலிய கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. எனினும், 'தலித்தியம்... ஒரு தெளிவைத் தேடி' என்னும் தலைப்பில் பஞ்சாங்கம் எழுதிய கட்டுரை, தலித்தியத்தை ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. தலித் இலக்கியத்தைத் தலித்துகள்தான் படைக்க வேண்டும் என்றும், தலித் அல்லாதவர்களும் படைக்கலாம் என்றும் வாப் பிரதிவாதங்கள் தோன்றிய சூழலில், தலித் இலக்கியத்தைத் தலித்துகள்தான் படைக்க வேண்டும் என்ற வாதம் ஏன் தோன்றியது என்பதற்கான காரணத்தை ஆராய்ந்து, வரலாற்றுரீதியாக அதை எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதையும் பஞ்சாங்கம் பதிவு செய்தார்.

“இது ஓர் அரசியல் நடைமுறைத் தந்திரம். ஆண்டாண்டு காலமாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், விழிப்புணர்வோடு எழுந்து நிற்கும்போது இந்த எழுச்சியின் விளைவையும் உயர்சாதிகக்காரர்கள் அறுவடை செய்துவிடக் கூடாது என்கிற எச்சரிக்கை செயல்பாடாகும் இது. எப்பொழுதெல்லாம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், தங்கள் மேல் திணிக்கப்பட்ட சுரண்டலையும் கொடூரங்களையும் எதிர்த்து எழுந்து நிற்கிறார்களோ, அப்பொழுதெல்லாம் அதன் பயனைத் தங்களுடையதாக உயர்சாதிகக்காரர்கள் தன் வயப்படுத்தி உள்ளார்கள். இது புத்தன் காலத்தில் இருந்து அறிந்து கொள்ளுகிற வரலாற்று உண்மை. இன்று பெரியாரிசத்திற்குக்கூட இதுதான் நிகழ்ந்துள்ளது. இந்த வரலாற்றுத் தெளிவு வேதனைத் துடிப்போடு இருப்பதனால், 'தலித் இலக்கியத்தைத் தலித்துதான் எழுதவேண்டும்' என்ற அரசியல், இலக்கியத்தின் முன் வைக்கப்படுகிறது. எனவே இந்த வாதத்தைப் படைப்பாக்கத் திறன் என்ற முறையில் மட்டும் எதிர்கொள்ளாமல், இது ஓர் அரசியல் நடைமுறைத் தந்திரம் எனப் புரிந்துகொண்டால், இந்த வாதத்திலுள்ள ஆழமான உண்மை புலனாகும்.” (முனைவர் க.பஞ்சாங்கம், 'இலக்கியத்தின் இருப்பியலும் திறனாய்வின் இயங்கியலும்', பக்.199-200) என்று தலித் இலக்கியவாதிகளின் சார்பாகப் பேசுகிறார் பஞ்சாங்கம். எனினும், தலித் இலக்கியவாதிகளுக்கு ஓர் அறிவுரையையும் பஞ்சாங்கம் வழங்கியுள்ளார். தலித் இலக்கியவாதிகள் அதனை உணர்ந்தார்களா என்பது தெரியவில்லை. அக்கட்டுரையின் இறுதியில் பஞ்சாங்கம் பேசுகின்ற வாசகங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

“மேலும் தலித்தியம் இப்பொழுதான் பெரிதும் பேசப்படுகிறது. அரசியலில் அதன் வீச்சு இருக்கிற அளவுக்கு 'இலக்கியத்தில்' அது படைப்பாகப் பதிவாகியிருக்கிறதா என்பது இன்னும் சந்தேகமே. கடந்து செல்ல வேண்டிய தூரம் எல்லையில்லாத வெளியாக இருக்கிறது. தலித்திய இலக்கிய உலகம் இதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மேலும், ஒரு கொள்கை, கோட்பாடு என்று இயங்கும் இலக்கியம், திரும்பத் திரும்ப ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் சிக்கி, ஒற்றைப் பரிமாணம் பெற்று, வாழ்க்கையின் பன்முகங்களைக் கண்டு கொள்ளத் தவறி விடுகிற விபத்திற்குள் மாட்டிக் கொள்ளாமல் தன் பயணத்தைத் தொடரவேண்டும்.” (முனைவர் க.பஞ்சாங்கம், 'இலக்கியத்தின் இருப்பியலும் திறனாய்வின் இயங்கியலும்', ப.203) என்கிறார் (Panjaangam, 2008c).

பஞ்சுவின் திறனாய்வுப் போக்கைப் புரிந்துகொள்ள இவ்வாசகங்களை மீண்டும் மீண்டும் படிக்க வேண்டும். பஞ்சுவிற்குத் திறனாய்வு முக்கியம். கோட்பாடு முக்கியம். அதைவிட இலக்கியம் முக்கியம். இலக்கியத்தைக் காட்டிலும், வாழ்க்கையின் பன்முகத்

தேடல் முக்கியம். வாழ்க்கையோ, இலக்கியமோ ஒற்றைப் பரிமாணத்திற்குள் அடங்கி விடுவதல்ல. வாழ்க்கையின் பன்முகங்களைக் கண்டு கொள்ளத் தவறிவிடுகிற இலக்கியம் இலக்கியமாக இருக்காது என்பதைத்தான் சொல்லாமல் சொல்கிறார். அதனால்தான் மதிவண்ணன், என்.டி.ராஜ்குமார் போன்ற கவிஞர்களைப் பஞ்சுவால் கொண்டாட முடிந்தது. மதிவண்ணனின் கவிதைகள் மூடுண்ட பிரதிகளாக இல்லாமல் திறந்தவெளிப் பிரதிகளாக இருக்கின்றன என்று மதிப்பிடுகிறார். என்.டி.ராஜ்குமாரின் மொழியில் வெளிப்படுவது அலாதியான அழகியல் என்று பஞ்சு மதிப்பிடுவதற்குக் காரணம் அத்தகைய கவிதைகள் வாழ்க்கைக்கு நெருக்கமாக இருப்பதாலும், சமகாலப் பிரச்சனைகளை நேர்மையாகப் பேசுவதாலும்தான் 'பின் காலத்துவச் சூழலில் ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம்' என்னும் நூலில் இக்கவிஞர்களின் கவிதைகள் தரும் வாசிப்பனுபவம் அலாதியானது என்கிறார்.

தலித்தியம் குறித்துப் பேசும்போதும், பஞ்சாங்கம் பேசுவது வெறும் அரசியல் இல்லை. பன்முகத்தன்மைகள் கொண்ட வாழ்க்கையைப் பேசுகிறார் என்ற புரிதல் இருந்தால்தான் பஞ்சாங்கத்தின் திறனாய்வுப் போக்கை உணர்ந் கொள்ள இயலும்.

நவீன இலக்கிய ஆய்வுகள்

பஞ்சாங்கத்தின் ஆய்வுகளுள் நவீன இலக்கிய வகைமை குறித்த ஆய்வுகளே எண்ணிக்கையில் மிகுதி எனலாம். கி.ரா., சுந்தரராமசாமி, தமிழவன், எஸ்.பொன்னுத்துரை, பிரபஞ்சன், பா.செயப்பிரகாசம், ரமேஷ் பிரேம், ஜெயகாந்தன், சிற்பி, தமிழன்பன், கல்கி என்று பல்வேறு எழுத்தாளர்களின், கவிஞர்களின் படைப்புகள் குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார், க.பஞ்சாங்கம். அக்கட்டுரைகளின் கருத்துகள் அனைத்தையும் தருவது சாத்தியமில்லை.

சுந்தரராமசாமி, க.நா.சு., குறித்தெல்லாம் மிகவும் துல்லியமான கருத்துகளைப் பதிவு செய்துள்ளார் எனலாம்.

“சு.ரா.வுக்கு ஏற்பட்ட இலக்கிய விபத்து க.நா.சு., சந்திப்புதான் என நினைக்கிறேன். பாரதியாரை அணுகும்போது 'பாரதி பக்தர்கள்' போலத் தானும் பாரதிமேல் பக்தியாகிவிடக் கூடாது என்கிற எச்சரிக்கையுணர்வோடும் அப்பொழுது தன்னை ஆக்ரமித்து அடைப்புக்குள் அடைத்திருந்த இடதுசாரி சிந்தனை கொண்டு விமர்சிக்கிற உணர்வோடும் உணர்வோடும் அணுகியிருக்கிற அளவிற்குக்கூட, க.நா.சுவைச் சந்திக்கும்போது மேற்கொள்ளவில்லை. ஒருவிதமான தாழ்வு மனப்பான்மையோடும் பிரமிப்பு உணர்வோடும் அணுகியிருக்கிறார்.” (க.பஞ்சாங்கம், நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள், பக்.453-454) என்று எழுதும் பஞ்சாங்கம், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் மீது சு.ரா.விற்கு ஏன் வெறுப்பு என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார் (Panjaangam, 2000).

“பெரும்பாலான தமிழ்ப் பண்டிதர்களின் கட்டுரைத் தொகுப்பில் நவீன எழுத்துக்கள் பற்றி ஒரு வரி இருக்காது. அதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் சு.ரா. என்கின்ற கலைஞனின் கட்டுரைத் தொகுப்பில் பழம்பெரும் இலக்கியம் பற்றி ஒரு பக்கம் கூட வாசிக்க கிடைக்கவில்லை என்பது அதிசயமாக இருக்கிறது. எந்த அளவிற்கு சு.ரா. தன் நிகழ்கால வாழ்வில் ஆரவாரமாய் ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்த அரசியல் சொல்லாடலின் மேல் உணர்வு பூர்வமாக அருவருப்புக் கொண்டிருந்தார் என்பதையே

எனக்குக் காட்டுவதாகப் படுகிறது.” (க.பஞ்சாங்கம், நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள், ப.454)

சுந்தரராமசாமி மீது மட்டுமல்ல, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் மீது கவனத்தைத் திருப்பாத அறிவு ஜீவிகளின்மீது பஞ்சாங்கம் வைக்கிற விமர்சனமாகவும் இதை எடுத்துக் கொள்ளலாம். க.நா.சு. குறித்து எழுதுகையில், “இப்படிச் சமூக வரலாறு, சமூகச் சிந்தனை வரலாறு என்பனவற்றைக் குறித்தெல்லாம் பெரிதும் கவனம் கொள்ளாது இலக்கியத்தின் தரத்தை, எல்லாம் கடந்த ஒரு புனிதப் பொருளாக அணுகியதால்தான் அவரது விமர்சனம் அபிப்பிராயம் என்ற எல்லையிலேயே நின்றுவிட்டது.” (‘தமிழ் ஒரு மொழி - ஒரு நிலம் - ஒரு வாழ்வு’, ப.317) என்கிறார். சுந்தரராமசாமி, க.நா.சுப்பிரமணியம் போன்ற ஆளுமைகளின் மீது மிகுந்த மதிப்பு கொண்டிருந்தாலும் நேர்மையாக இவற்றையெல்லாம் பதிவு செய்துள்ளார் பஞ்சாங்கம்.

யதார்த்தவாத நாவல்கள் குறித்துப் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள பஞ்சாங்கம், ஒரு கட்டத்தில் நேர்க்கோடற்ற எழுத்துக்களின் மீது, பன்முகத்தன்மையை வற்புறுத்திய எழுத்துக்களின் மீது கவனம் கொள்வதைப் பார்க்க முடிகிறது. ரமேஷ் பிரேமின் ‘சொல் என்றொரு சொல்’, தமிழவனின் ‘ஜி.கே.எழுதிய மர்ம நாவல்’, சாருநிவேதிதாவின் ‘ஸீரோ டிகிரி’, ‘அறியப்படாத அல்லது கவனப்படுத்தப்படாத புனைகதையாளர்கள்’ முதலிய கட்டுரைகள் நவீன எழுத்துகள் குறித்த பஞ்சாங்கத்தின் சிறந்த கட்டுரைகள்.

தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் கவனம் பெறாமல் போன பல நல்ல நாவல்களை அடையாளம் காட்டும் பஞ்சாங்கம், ப.சிங்காரத்தைக் கவனப்படுத்திய ந.முருகேசபாண்டியனையும் சிற்றிதழ்ச் சூழலையும் அக்கறையோடு பதிவு செய்துள்ளார். கோபிகிருஷ்ணன், பா.விசாலம், க.வை.பழனிச்சாமி, சேஷையாரவி, சித்தார்த்தன், குமார செல்வா, காசியப்பன், வண்ணதாசன், இலட்சுமணப் பெருமாள் தவசி என்று பஞ்சாங்கம் கூட்டும் நாவலாசிரியர்கள் அநேகம்.

நேர்க்கோடற்ற எழுத்துமுறையை (Non - Linear Writing) சிலாகிக்கும் பஞ்சாங்கம், தமிழவனின் நாவல் குறித்து எழுதியிருக்கும் ஒரு பகுதியைத் தருவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

“வெவ்வேறு காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த மொழியும் வெவ்று வட்டாரங்களைச் சேர்ந்த மொழியும், வெவ்வேறு தர்க்கங்களைக் கொண்ட மொழியும், மொழிக்குள் ஒரு மொழியும் மொழியைக் கடந்த ஒரு மொழியும், மொழியை மறுத்துக் கொண்டு போகும் ஒரு மொழியும், புகழ்பெற்ற மரபார்ந்த ஒரு மொழியுமெனப் பிரதிக்குள் மொழியைப் பயன்படுத்த அதிகபட்சமான சாத்தியங்களைத் தேடி அலையும் கதை சொல்லியின் அலுக்காத முளை உழைப்பைப் பக்கத்திற்குப் பக்கம் பார்க்க முடிகிறது.” (பஞ்சாங்கம் கட்டுரைகள் II, ‘இலக்கியத் திறனாய்வு’, ப.856)

பஞ்சுவின் இக்கூற்று ரமேஷ் பிரேமின் நாவல்களுக்கும் பொருந்தும் என்று தோன்றுகிறது. சிற்றிதழ்ச் சூழலில் இயங்குபவர்கள் வெகுசன இலக்கியங்களைப் புறக்கணிப்பார்கள் அல்லது மௌனம் காப்பார்கள். பஞ்சாங்கம் அப்படியல்ல. தமிழன்பன், அப்துல்ரகுமான், சிற்பி, குறித்தெல்லாம் அற்புதமான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். திரைப்படப் பாடல்கள் சமூகத்தில் எவ்வாறு இயங்குகின்றன என்பதையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘பின் காலனித்துவச் சூழலில் ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம்’ என்னும் நூலில், பின்காலனித்துவக் கோட்பாட்டை அறிமுகம் செய்வதோடு நின்றுவிடாமல், பின் காலனித்துவச் சூழலில் தமிழ்க் கவிதைகள், தமிழ் நாடகங்கள், தமிழ்ச் சிறுகதைகள், தமிழ் நாவல்கள் குறித்து விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றை, இலக்கிய வரலாற்றை அதன் அரசியல் பின்புலத்துடன் கூறும் மற்றொரு நூல் அரிது. கோட்பாட்டுப் பின்னணியில், இலக்கியத் திறனாய்வு எவ்வாறு மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதற்கான கையேடு இந்த நூல்.

“மொழிவழிப்பட்ட அடையாளத்தைச் சிதைக்கும் முயற்சியை நவீன காலனியவாதிகள், இந்தியா போன்ற பின் காலனிய நாடுகளில் சுலபமாகச் செய்கின்றனர்” என்றும் “தாய்மொழியைப் புறக்கணித்து, ஆங்கிலம் பேசுவதுதான் நாகரிகமானது என்றும் கருதும் பொதுப்புத்திக்கு அடிப்படையான ஐரோப்பியக் காலனிய ஆதிக்கம் இன்றும் தொடர்ந்து நீடிக்கிறது” (க.பஞ்சாங்கம், ‘பின்காலனித்துவச் சூழலில் ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம், ப.316’) என்றும் இந்த நூலில் பதிவு செய்துள்ளார் பஞ்சு.

பின் - நவீனத்துவத்தின் அடிப்படையான ஆழமாகக் கற்றுணர்ந்த பஞ்சாங்கம், சங்க இலக்கியங்கள் குறித்து,

- நிலமும் பொழுதும் மனிதவயப்படுதல்
- புறப்பாடல்களில் வழங்குதலும் பெறுதலும் - ஓர் அதிகார உருவாக்கம்
- பாலின அரசியல் நோக்கில் குறிஞ்சிப்பாட்டு
- முல்லைப்பாட்டு
- பாலுணர்வு அரசியலும் அகப்பாடல்களும்
- புறநானூற்றில் தாய் - சேய் - உறவு
- புறநானூற்றில் அரசு உருவாக்கம் அதிகாரக் கட்டமைப்பும்
- சங்க இலக்கியக் கவித்துவம்
- பதிற்றுப்பத்தில் படிமம்
- புதிய பெண்ணியக் கோட்பாடு அடிப்படையில் சங்க இலக்கியப் பெண்பாற் புலவர்களின் கவிதைகள்

முதலிய கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியத்தின் சமூக உருவாக்கம் குறித்து மார்க்ஸியவாதிகள் மிகுதியாக உரைத்துவிட்டால், பின் - காலனித்துவப் புரிதலில், சங்க இலக்கியத்தில் பாலின அரசியல் எவ்வாறு வினை புரிந்துள்ளது என்பதையும், அதிகார உருவாக்கம் எவ்வாறு நடைபெற்றது என்பதையும், திணைக் கோட்பாடு பரந்துகிடந்த நிலபரப்பையும், பொழுதையும் மனிதவயப்படுத்துவதில் நிலவயப்படுத்துவதில் எவ்வாறு பங்காற்றியுள்ளது என்பதையும் மிக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

பண்டைய இலக்கியத்தைப் புதிய கருத்தாக்கங்களின் அடிப்படையில் புரிந்துகொள்ள முயன்றுள்ளார் க.பஞ்சாங்கம். பஞ்சாங்கத்தின் இத்தகைய கட்டுரைகள், இன்று முனைவர் பட்டங்களுக்கான ஆய்வுகளாக விரிவடைந்துள்ளன. புறநானூறு குறித்துக் குறிப்பிடுகையில்,

“நோம் சாம்ஸ்க்கி இன்று சொல்வது போல, மக்களை அதிகாரம் செய்வதற்கு, மக்களிடமே சம்மதத்தை வடிவமைக்கிற சொல்லாடலாகத்தான் புறநானூற்றுப்

பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.” (பஞ்சாங்கம்.க. பஞ்சாங்கம் கட்டுரைகள் II, ‘இலக்கியத் திறனாய்வு’, ப.68)

என்கிற முடிவுக்கு வருகிறார்.

சங்க இலக்கியங்கள் குறித்துக் கருத்துரைக்கையில்,

“ஆண், பெண் பாலியல் உறவில் பலதரப்பட்ட உறவுமுறைகள் சமூகத்தில் நிறுவனங்களுக்குரிய தன்மையோடு விளங்கிய காலத்தில், அதற்கு மாற்றாக ஒரே வகையான ஒருத்தி - ஒருவன் என்கிற மாற்றுப் பண்பாட்டை நிலைநிறுத்த குரல் கொடுத்த இலக்கியங்களாகச் சங்க இலக்கியங்களைக் கருதலாம். இத்தகைய புதிய சமூக மதிப்பீடுகளுக்கும், பழைய சமூக மதிப்பீடுகளுக்குமான முரண்பாடுகளில் உருவாகும் அவலக் குரலை நாடகப் பாங்காக்கி வெற்றி கண்டுள்ளன சங்க இலக்கியங்கள்” (பஞ்சாங்கம்.க., பஞ்சாங்கம் கட்டுரைகள் I, ‘நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள்’, ப.495)

என்கிறார். ஆனால், அகப்பாடல்களை நாடகப் பாங்காகக் காணுகின்ற தமிழறிஞர்கள், புறப்பாடல்களையும் நாடகப் பாங்காகக் காணாமல், வரலாற்றுக் குறிப்புகள் போலவே கொண்டு பல கருத்துக்களைப் புனைந்துள்ளனர் என்று கூறி, இதற்குக் கைலாசபதி, கேசவன் போன்றவர்களும் விதிவிலக்காகவில்லை என்கிறார். சங்க இலக்கியங்களைப் புதிய கோணத்தில் வாசிப்பதில் ஆய்வாளர்களுக்கு உந்து சக்தியாக விளங்கியுள்ளார் பஞ்சாங்கம் எனலாம் (Panjaangam, 2008a).

சிலப்பதிகார ஆய்வுகள்

தமிழ்க் காப்பியங்களுள் க.பஞ்சாங்கத்திற்குப் பிடித்தது சிலப்பதிகாரமாகும். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனின் காப்பியம் குறித்து அவர் மிகுதியாக எழுதவில்லை. ஆனால், சிலப்பதிகாரம் குறித்து ‘சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வுகள்’, ‘சிலப்பதிகாரம்: சில பயணங்கள்’ என்று இரண்டு நூல்களை எழுதியுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்தைத் தான் தன்னுடைய முனைவர் பட்ட ஆய்விற்குப் பஞ்சு உட்படுத்தினார். சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வுகள் என்னும் நூலில் சிலப்பதிகாரப் பதிப்புகள், சிலப்பதிகார உரைகள், சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வும், சைவ சமய எழுச்சியும், சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வும், திராவிடர் இயக்கமும், சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வும் சிலப்பதிகார ஒப்பாய்வியலும், சிலப்பதிகாரமும் சமூகவியல் திறனாய்வும், சிலப்பதிகார ஆய்வேடுகள் - சில குறிப்புகள் என்னும் தலைப்புகளில் இந்த ஆய்வேட்டை அமைத்துள்ளார் பஞ்சு. முனைவர் பட்ட ஆய்வு எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதற்கான முன்மாதிரியாக இந்த நூல் திகழ்கிறது. ஒரு மூலநூல் எத்தனை வகையான வாசிப்பிற்கெல்லாம் காலத்திற்கு ஏற்ப இடம் கொடுக்கிறது என்பதை இருபதாம் நூற்றாண்டு இயக்கங்களுடன் பொருத்திக் காட்டி, சிலவற்றை மறு வாசிப்பிற்கு உட்படுத்தியுள்ளார் பஞ்சாங்கம்.

கல்விப் புலத்தில், பஞ்சாங்கம் ஆய்வை முன்மாதிரியாக எடுத்துக் கொண்டு பல்வேறு ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளலாம். இன்று அவ்வாறுதான் நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகிறது. பஞ்சாங்கத்தின் மேற்கோள்கள் இல்லாமல், இன்று எந்த ஆய்வும் வருவதில்லை. பஞ்சாங்கத்திற்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் இடம் இல்லாமல் போனாலும், அவர் நூல்கள் இல்லாமல் தமிழ்நாட்டில் எந்தவொரு பல்கலைக்கழகமும் இல்லை என்ற நிலையை ஏற்படுத்தியதுதான் கல்விப்புலத்தில் அவருடைய சாதனை.

‘சிலப்பதிகாரம்’ எவ்வாறு இந்திய நாட்டு விடுதலை உணர்விற்கு உரம் ஊட்டும் வகையில் தேசிய இலக்கியமாகவும் திராவிட இன எழுச்சிக்கும் ‘தமிழ்த் தேசியம்’ என்ற இனவுணர்வை எழுப்பும் காவியமாகவும் விளங்கியது என்பதைப் பஞ்சாங்கம் இந்நூலில் விளக்கியுள்ளார். ஆனால், காவியத்தின் முருகியல் வெளிப்பாடு, வாழ்க்கை அவலம், இலக்கிய உருவாக்கம் குறித்த அறிஞர்களின் கருத்துகளையும் அந்நூலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பஞ்சாங்கம் சிலப்பதிகாரம் குறித்து எழுதியுள்ள மற்றொரு நூல் ‘சிலப்பதிகாரம் சில பயணங்கள்’ என்பதாகும். இந்நூலில் கோவலின் பயணம், கண்ணகியின் பயணம், கவுந்தியடிகளின் பயணம், மாடல மறையோனின் பயணம், மாங்காட்டு மறையோனின் பயணம், கோசிகமாமணியின் பயணம் என்னும் தலைப்புகளில் இந்நூலை எழுதியுள்ளார். பஞ்சாங்கம் எதையும் வித்தியாசமான முறையில், வித்தியாசமான கோணத்தில் சிந்திப்பவர் பஞ்சு. சிலப்பதிகாரம் குறித்து எத்தனையோ ஆய்வுகள் வந்துவிட்ட நிலையில், வாழ்க்கையை ஒரு பயணமாகவும் மனிதர்களைப் பயணிகளாகவும் எடுத்துக் கொண்டு பஞ்சு இந்த நூலை யாத்துள்ளார்.

பஞ்சு ஒரிடத்தில் இப்படி எழுதியுள்ளார்:

“அடிப்படையில் மனிதன் ஒரு பயணி; அவ்வளவுதான். காவியங்கள் இதைத்தான் நமக்கு உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கின்றன. இரை எடுப்பது என்ற பறவை வாழ்க்கைதான் மனிதனுக்காகவும் விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை போலும்.” (பஞ்சாங்கம் கட்டுரைகள் II, ‘இலக்கியத் திறனாய்வு’, ப.206)

சிலப்பதிகாரத்தை இவ்வளவு சிலாகித்தாலும், சிலப்பதிகாரத்தை விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தும் வகையில்,

1. சிலப்பதிகாரப் பிரதியும் அதிகார அரசியலும்
2. அடியார்க்கு நல்லாரின் சிலப்பதிகார உரையும் உள்ளோடும் நுண் அரசியலும்
3. சிலப்பதிகாரமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்
4. சிலப்பதிகாரப் பிரதிக்குள் ஓடும் ஆணாதிக்கக் கூறுகள்

ஆகிய தலைப்புகளில் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். பின் - நவீனத்துவத்தை, அதிலும் குறிப்பாகப் பெண்ணியத்தையும், மொழி குறித்தான கருத்தாக்கங்களையும் புரிந்துகொள்ளாமல் இத்தகையக் கட்டுரைகளை எழுதவியலாது.

பஞ்சு தன்னுடைய தேடலைத் திராவிட அரசியலில் தொடங்கினாலும், மார்க்ஸியத் தத்துவத்தில் பயணப்பட்டுப் பின் - நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளின் எல்லைக்குள் வந்து சேர்ந்துள்ளார்.

இதைப் புரிந்துகொள்ள, பெண்ணியம், மொழி, அதிகாரம் குறித்து அவர் தருகின்ற விளக்கங்களை உள்வாங்கிக் கொள்வது அவசியம்.

பஞ்சாங்கம் எழுதியுள்ள சில வரிகள் இங்கே சுட்டத்தக்கவை.

“சிமோன் தெ பவார் ஆண், தன் மேலாண்மையை நிலைநாட்ட அவனுக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டது மொழிதான் என்பர். மொழிதான் இங்கே எல்லாவற்றிற்கும் அர்த்தம் கற்பிக்கிறது. எந்த ஒரு பொருளுக்கும் அர்த்தம் என்பது தனியாக இல்லை. அர்த்தம் என்பது கண்டுபிடிப்பது. பிரித்துத் தன்னைத் தனியாக அடையாளம் காணும் உணர்வைக் குழந்தையானது குறியீட்டு ஒழுங்குடைய

‘மொழி’ என்னும் அமைப்பிற்குள் நுழைந்த பிறகு தான் அடைகிறது என்கிறார் லக்கான். மொழியைக் கையாளும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுகிறவன் ஆளுபவனாக வடிவமெடுக்கிறான். எனவே, ஆண் மொழியைக் கைப்பற்றி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினான்.” (பஞ்சாங்கம்.க. பஞ்சாங்கம் கட்டுரைகள் II, ‘இலக்கியத் திறனாய்வு’, ப.132)

ஆண், பெண் உறவில் சமத்துவம் நிலவுவது போல் ஒரு தோற்றத்தை ஏற்படுத்தினர். சேரன் செங்குட்டுவன் தன் பத்தினியாகிய சேரமான் தேவியிடம், பாண்டிமாதேவி, கண்ணகி ஆகிய இருவருள் வியந்து போற்றும் சிறப்புடையவர் யார்? என்று கேட்டால், ஆண் - பெண் உறவில் சமத்துவம் நிலவுவது போன்ற ஒரு தோற்றம் உருவாக்கப்பட்டது.

பாரதி / பாரதிதாசன் குறித்த ஆய்வுகள்

சமூகத் தளத்திலும், மொழித் தளத்திலும், இலக்கியத் தளத்திலும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் மிகப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பாரதி, பாரதிதாசனிடத்தில் பஞ்சாங்கத்திற்கு மிகப் பெரிய ஈடுபாடுண்டு. ‘பாரதியின் கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகள்’ என்றும் நூல், பஞ்சாங்கத்தைப் பாரதியல் அறிஞர்களின் வரிசையில் சேர்க்கின்ற நூலாகும். காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து ‘மகாகவி பாரதியாரின் பெண்ணியக் கட்டுரைகள்’ (2000), பாரதி - பன்முக ஆளுமை (2002) ஆகிய நூல்களையும் பஞ்சாங்கம் தொகுத்துள்ளார். தன்னுடைய பல்வேறு கட்டுரைகளில் பாரதியாரை மேற்கோள் காட்டுவதும் அவருடைய வழக்கமாகும். ‘பாரதி இயற்கையைப் போலப் பிரம்மாண்டமாகத் தனது வாழ்வை வாழ்ந்து தீர்த்திருக்கிறார்’ என்று ஓரிடத்தில் எழுதியுள்ளார் பஞ்சாங்கம். பாரதி வாழ்ந்தது முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகள்தான். ஆனால், பஞ்சுவைப் பொறுத்தவரை அது இயற்கையைப் போல் பிரம்மாண்டமானதொரு வாழ்வு. இதிலிருந்து வாழ்க்கையைப் பற்றிய பஞ்சுவின் கொள்கையையும் புரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு மனிதன் எத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பதல்ல; அவன் இந்த மொழிக்கும், இனத்திற்கும் என்ன வினையைப் புரிந்திருக்கிறான் என்பது முக்கியம்.

பாரதியின் வாழ்க்கையை விரிவாக அன்றைய மதப் பின்னணி, சமூக அரசியல், நிலையில் வைத்து ஆராயும் பஞ்சாங்கம், பாரதி பழைய சமூகத்தின் பிற்போக்குத்தனமான நம்பிக்கைகளை நெஞ்சில் பதிய வைத்திருந்தாலும், கலைஞன் என்ற முறையில், எவ்விதமான சமரசமுமின்றி, தன் வாழ்வை இணைத்துக் கொண்டு அழகியல் உணர்வுடன் சமூகத்தை முன்னோக்கி உந்தித் தள்ளும் சக்தியை அடையாளம் கண்ட திறத்தை விளக்கியுள்ளார். ஜே.வி.ஸ்ராலின், அலெக்கி டால் டாய், ராபர்ட் எல்.ஸார்டிகிரேவ், பெ.சு.மணி, வே.ஆனைமுத்து, எஸ்.தோத்தாத்ரி, கா.சிவத்தம்பி, க.கைலாசபதி போன்ற பல்வேறு அறிஞர்களின் மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டிருப்பது சிறப்பு. இதே நூலில், பாரதியாரும் வால்ட் விட்மனும் பாரதியாரின் மொழிக் கோட்பாடு, பாரதியாரும் அரவிந்தரும், கவிதை நெறியும் கடவுள் நெறியும், பாரதியாரின் குயில்பாட்டும் தங்கப்பாவின் ஆந்தைப்பாட்டும் முதலிய கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஒப்பாய்வுத் துறையில் சிறந்த அறிஞராகப் பஞ்சாங்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள இந்த நூல் உதவும். ஒப்பிலக்கியத்திற்கு மிகப்பெரிய பங்களிப்பைப் பஞ்சாங்கம் செய்திருக்கலாம். இந்திய இலக்கியங்களிலும், உலக இலக்கியங்களிலும் பஞ்சாங்கம்

தேர்ச்சிப் பெற்றவர் என்பதற்கான சான்றுகள் அவருடைய எழுத்தில் ஆங்காங்கே விரவிக் கிடக்கின்றன. தாக்கக்கோட்பாடு, இணைவரை ஆய்வு, வரவேற்பு அடிக்கடுத்து, குறிப்புப் பொருள் (Motif) குறித்தெல்லாம் எழுதிச் செல்லும் பஞ்சாங்கம், ஒப்பிலக்கியத் திறனாய்வு குறித்து மிகப் பெரிய நூலை எழுதாதது பெருங்குறை.

“இறந்த காலத்தை நிகழ்காலம் எழுதிக் கொள்குகிறது என்பதுதான் இன்றைய நவீனத்துவ வரலாற்றியல் பார்வையாகும். இத்தகையப் புரிதலோடு பாரதியின் ஆய்வை நிகழ்த்த வேண்டும்.” (பஞ்சாங்கம்.க. பாரதியின் கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகள், ப.100)

என்ற பார்வையை இந்நூலில் முன்மொழிந்துள்ளார்.

பாரதிதாசன் குறித்து சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். தனி நூலாக அவை நூலாக்கம் பெறவில்லை. பாரதிதாசனின் ‘புரட்சிக் கவி - ஒரு பன்முக வாசிப்பு’, ‘தமிழ்ப் பெண்ணியம்’, ‘பாரதிதாசனும் புராணமும்’, ‘பாரதிதாசனின் சிறுகதைகள்’ முதலிய கட்டுரைகள் குறிக்கத்தக்கன.

‘புரட்சிக்கவி’யை எத்தகையத் தளங்களிலெல்லாம் வாசிக்கலாம், என்று கூறும் பஞ்சாங்கம், ஒரு பிரதி பல்வேறு அர்த்தங்களை உருவாக்கக் கூடிய தன்மை படைத்துள்ளது என்பதை ‘பாரதிதாசனின் புரட்சிக்கவி ஒரு பன்முக வாசிப்பு’ என்னும் கட்டுரையில் நிறுவியுள்ளார். இருப்பினும், மிக சுவாரசியமாக எழுதப்பட்டுள்ள கட்டுரையொன்று, ‘பாரதிதாசனும் புராணமும்’ என்னும் கட்டுரையைக் கூறலாம்.

இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன், கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம், மணிமேகலை வெண்பா, வளையாபதி, சேரதாண்டவம், சத்திமுத்தப் புலவர், சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல் முதலிய பனுவல்களில், பழைய புராணங்களைப் பயன்படுத்தி, தான் சார்ந்த திராவிட இயக்கக் கருத்துக்களை பாரதிதாசன் எவ்வாறு சமூகமயப்படுத்தினார் என்பதை விளக்குவது இக்கட்டுரை.

புராணங்கள், தந்திக் கம்பிகள் போல் இயங்கி, சமூகத்திற்குச் சில செய்திகளைத் தந்துகொண்டே இருக்கும். கொள்கையளவில் புராணங்களை எதிர்க்கும் பாரதிதாசன், திராவிட இயக்கக் கருத்துக்களைப் பரப்பவும் புராணங்களைத்தான் பயன்படுத்தினார் என்பதைத்தான் பஞ்சாங்கம் வலியுறுத்தியுள்ளார். ‘தொன்மத் திறனாய்வை’த் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு அளித்தால்தான் பஞ்சாங்கத்தால் இத்தகைய கட்டுரைகளை எழுத முடிந்துள்ளது.

இவ்விடத்தில், முதுபெரும் எழுத்தாளர் கி.ரா.வைக் குறித்த பஞ்சுவின் பதிவுகளையும் குறிப்பிடுவது பொருந்தும். மறுவாசிப்பில் கி.ரா., ‘கி.ரா.வின் படைப்புகளும் இயற்கையை எழுதுதலும்’ ஆகிய நூல்களைப் பஞ்சாங்கம் எழுதியுள்ளார்.

நவீன இலக்கியவாதிகளுள் ரசித்து ரசித்துப் பஞ்சாங்கம் எழுதியுள்ளது கி.ரா.வைக்கு குறித்துதான். அந்த அளவு கி.ரா.வின் எழுத்துகளில் தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டவர் பஞ்சாங்கம். (ஜெயகாந்தன் குறித்த கட்டுரைகளிலும் இப்போக்கைக் காணவியலும்.) கதைப் பொருளின் புதுமையைவிட, அதை நிகழ்ச்சிகளாய் அடுக்கிக் கதையை வளர்த்தெடுத்துச் செல்லும் ஆற்றலில் ஜெயகாந்தன் சிறந்து விளங்குகிறார் என்று குறிப்பிடும் பஞ்சாங்கம் கி.ரா.வின் கதைகளின் சிறப்பு, அவர் கையாளும் பேச்சு மொழியால்தான் இருக்கிறது என்பதை நிறுவியுள்ளார்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரை, பஞ்சுவின் திறனாய்வுப் பணிகள் குறித்த அறிமுகம் மட்டுமே. எடுத்துரைப்பியல் குறித்து இங்கு விளக்காததற்குக் காரணம், நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா, பத்மாவதி விவேகானந்தன் போன்ற அறிஞர் பெருமக்கள் ஏற்கெனவே அவற்றை விளக்கிவிட்டனர் என்பதால்தான். அமைப்பியல் திறனாய்வில் உருவான ஒரு துணைப்பிரிவான எடுத்துரைப்பியல் குறித்துப் பஞ்சு நூலை எழுதிய பிறகுதான், கல்விப் புலத்தில், அதைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி இலக்கியத்தை ஆராயும் போக்கு வளர்ந்து ஹெரால்டு ஜெனேத்தின் எடுத்துரைப்புச் சொல்லாடல் (Narrative Discourse) டி.ஏ.மில்லரின் 'எடுத்துரைப்பும் போதாமைகளும்' முதலிய அறிஞர்களின் கருத்துக்களை முதன்முதலாகத் தமிழ்த் திறனாய்வு உலகில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை பஞ்சாங்கத்தையே சாரும்.

தமிழிலக்கியப் பரப்பை ஏறத்தாழ முழுமையாக ஆராய்ந்த பெருமை பஞ்சாங்கத்தையே சாரும். மற்ற திறனாய்வாளர்களின் பணிகளைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்காக எடுத்துக் கொள்ளத் தேவையில்லை.

1. தொன்மவியல், 2. எடுத்துரைப்பியல், 3. பின் - காலினித்துவம், 4. மார்க்ஸியம், 5. பெண்ணியம், 6. பின் நவீனத்துவம், 7. தலித்தியம், 8. சமூகவியல் முதலிய பல்வேறு கோட்பாடுகளை / கருத்தாக்கங்களைப் பயன்படுத்தி அவற்றை இலக்கியத்தில் பொருத்தி ஆராய்ந்தவர் பஞ்சாங்கம் மட்டுமே.

இடைக்கால இலக்கியங்களையும், நவீன எழுத்தாளர்களுள் ஜெயமோகன் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் போன்றவர்களையும் பஞ்சாங்கம் பெரிய அளவில் ஆராயவில்லை என்பது ஒரு குறைதான். நல்ல கவிதைகளை அடையாளம் காட்டுவதில்லை எனவும் விக்கிரமதித்யன் குறைபட்டுக் கொள்வதில் அர்த்தமில்லை. அழகியல் திறனாய்வில் பஞ்சு ஈடுபடவில்லை என்றும் ஒரு விமர்சனம் உண்டு. இதில் உண்மையில்லை.

பஞ்சு இந்த வாழ்க்கையின் மாபெரும் ரசிகர். 'அழுத்தும் சிரித்ததும்' என்ற நூலின் பக்கங்களில் இதைக் காணலாம். எண்ணற்ற கவிஞர்களையும், அறிஞர்களையும் போகிற போக்கில் குறிப்பிடும் பஞ்சுவின் எழுத்தாற்றல் உண்மையிலேயே வியக்கத்தக்கது.

'திறனாய்வு' என்னும் சொல்லிற்குத் தமிழ்மொழியில் இலக்கணம் பஞ்சாங்கம்தான். தமிழண்ணலையும், கமில் சுவலபில்லையும், மாபெரும் அறிஞர்களை மார்க்ஸ், ஃப்ராய்டு போன்றவர்களைக்கூட அவர் விமர்சிக்கத் தயங்கவில்லை.

சிறுபத்திரிக்கைகளை அவர் மதிப்பவர். ஆனால், அதன் அரசியலில் இருந்து விலகியே நிற்பவர். கல்விப் புலங்களை அவர் மதிப்பவர். ஆனால், அதன் அதிகாரச் செயல்பாடுகளோடு உடன்படாதவர். கோட்பாடுகள் திறனாய்விற்கு வேண்டும் என்று ஓயாமல் குரல் கொடுப்பவர். ஆனால், கோட்பாடுகள் மட்டுமே இலக்கியத்தை முழுவதுமாக விளக்கிவிட முடியாது என்ற தெளிவோடு செயல்பட்டவர்.

கல்வெட்டு, நுண்கலைகள், மானிடவியல், தத்துவம் போன்ற துறைகளில் அவருக்கு ஆர்வம் உண்டு. அவருடைய எழுத்துகளில் காணப்படும் மேற்கோள்களை மட்டுமே தனியே ஆய்விற்கு உட்படுத்தலாம்.

பஞ்சுவிற்குப் பிரதிதான் முக்கியம், சிற்பியா? தமிழன்பனா? அப்துல் ரகுமானா? கம்பனா? வள்ளுவனா? என்பதெல்லாம் இரண்டாம் பட்சம்தான்.

புத்தனின் ஞானம், வள்ளுவனின் தெளிவு, பாரதியின் புதுமை, பாரதிதாசனின் அறச்சீற்றம் முதலியன நிறைந்த திறனாய்வாளர் பஞ்சு. இதை மிகையான கூற்று என்று கருதினால், பஞ்சுவின் மொழியில், இதையும் ஒரு 'மொழி விளையாட்டு' என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

References

- [1] Panjaangam, K. (2008a) Panjaangam katturaikal -1, Navena Ilakiya Kotpadukal, Kavya Veliyedu, Chennai, India
- [2] Panjaangam, K. (2008b) Panjaangam katturaikal -2, Navena Ilakiya Kotpadukal, Kavya Veliyedu, Chennai, India
- [3] Panjaangam, K. (2000) Ilakiyathin Irupiyalum Thiranaivin Eyankilayum, Kavya Veliyedu, Chennai, India
- [4] Panjaangam, K. (2008c) Bharathiyin Kalai Ilakiya Kotpadukal, Annam Veliyedu, Thanjavur, India

About the License:

© The author 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License